Europeiska unionens
officiella tidning

C 273

femtionionde årgången

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

27 juli 2016

Innehållsförteckning

II *Meddelanden*

MEDDELANDEN FRÅN EUROPEISKA UNIONENS INSTITUTIONER, BYRÅER OCH ORGAN

Europeiska kommissionen

2016/C 273/01 Kommissionens tillkännagivande – Kommissionens vägledande dokument om effektivisering av miljöbedömningar som utförs enligt artikel 2.3 i direktivet om miljökonsekvensbedömning (Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU i dess ändrade lydelse enligt direktiv 2014/52/EU) 1

2016/C 273/02 Beslut om att inte göra invändningar mot en anmäld koncentration (Ärende M.8106 – Jones Lang Lasalle/Integral UK Holding) ([1]) 7

2016/C 273/03 Beslut om att inte göra invändningar mot en anmäld koncentration (Ärende M.7986 – Sysco/Brakes) ([1]) 7

IV *Upplysningar*

UPPLYSNINGAR FRÅN EUROPEISKA UNIONENS INSTITUTIONER, BYRÅER OCH ORGAN

Europeiska kommissionen

2016/C 273/04 Eurons växelkurs 8

2016/C 273/05 Förklarande anmärkningar till Europeiska unionens kombinerade nomenklatur 9

2016/C 273/06 Förklarande anmärkningar till Europeiska unionens kombinerade nomenklatur 9

SV

([1]) Text av betydelse för EES

II

(Meddelanden)

MEDDELANDEN FRÅN EUROPEISKA UNIONENS INSTITUTIONER, BYRÅER OCH ORGAN

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS TILLKÄNNAGIVANDE

Kommissionens vägledande dokument om effektivisering av miljöbedömningar som utförs enligt artikel 2.3 i direktivet om miljökonsekvensbedömning (Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU i dess ändrade lydelse enligt direktiv 2014/52/EU)

(2016/C 273/01)

1. Inledning

Målet med direktivet om miljökonsekvensbedömning (nedan kallat *MKB-direktivet*) ([1]), i dess ändrade lydelse, är att förbättra miljöskyddet genom att införliva miljöhänsyn i beslutsprocessen för godkännande av offentliga och privata projekt för vilka det krävs en bedömning av eventuell inverkan på miljön.

Förfarandet för miljökonsekvensbedömning (nedan kallat *MKB-förfarandet*) förbättrar också affärssäkerheten för offentliga och privata investeringar, i linje med principerna om bättre lagstiftning. Unionsrätten kan ibland kräva flera miljöbedömningar för ett och samma projekt. Varje bedömning är avsedd att maximera en viss typ av miljöskydd. Flera olika lagstadgade krav och parallella bedömningar för ett och samma projekt kan dock leda till förseningar, brist på överensstämmelse och administrativ osäkerhet vad gäller tillämpningen. Det kan också innebära ökade administrativa kostnader och genomförandekostnader, liksom brist på överensstämmelse mellan olika bedömningar och samråd med koppling till ett visst projekt.

Detta tillkännagivande ger vägledning om hur MKB-förfarandet kan effektiviseras. Det fokuserar på vissa särskilda steg i MKB-förfarandet och kartlägger sätt att effektivisera olika miljöbedömningar inom ramen för gemensamma eller samordnade förfaranden (se kapitel 4). Detta tillkännagivande är inte bindande och har ingen inverkan på huruvida medlemsstaterna måste välja mellan samordnade eller gemensamma förfaranden eller kombinera dessa. Slutligen bör det påpekas att Europeiska unionens domstol som enda organ är behörigt att slutgiltigt tolka unionsrätten.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EUT L 26, 28.1.2012, s. 1), i dess ändrade lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/52/EU av den 16 april 2014 (EUT L 124, 25.4.2014, s. 1). Direktiv 2011/92/EU är en kodifiering av rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, ändrat genom direktiv 97/11/EG, direktiv 2003/35/EG och direktiv 2009/31/EG.

2. Gemensamma och samordnade förfaranden som genomförs enligt artikel 2.3 i MKB-direktivet i dess ändrade lydelse

I MKB-direktivet ([1]) föreskrivs två förfaranden för att effektivisera miljöbedömningar av projekt som omfattas av MKB-direktivet och andra miljöbedömningar enligt tillämplig EU-lagstiftning. Dessa är:

i) gemensamt förfarande, och

ii) samordnat förfarande.

Antingen ett av dessa eller båda i kombination kan tillämpas på ett projekt eller en typ av projekt. Att samordna eller slå ihop flera miljöbedömningsförfaranden för ett projekt, i syfte att undvika överlappningar och överflödig information, med fullt utnyttjande av synergier och med minsta möjliga tidsåtgång innan tillstånd ges, kallas effektivisering. Medlemsstaterna kan införa samordnade och/eller gemensamma förfaranden som uppfyller kraven i de aktuella direktiven, med hänsyn till de särskilda åtgärder som krävs.

Enligt det gemensamma förfarandet genomför medlemsstaterna en samlad bedömning av ett visst projekts miljöpåverkan. Detta påverkar inte några bestämmelser i annan EU-lagstiftning som eventuellt anger något annat ([2]). En samlad bedömning som utförs i enlighet med MKB-direktivet ersätter flera bedömningar av ett visst projekt. Genom den samlade bedömningen säkerställs att projektet är förenligt med gällande regelverk.

Enligt det samordnade förfarandet utser medlemsstaterna en myndighet för att samordna olika bedömningar av ett projekts miljöpåverkan. Detta påverkar inte några bestämmelser i annan EU-lagstiftning som eventuellt anger något annat. Att ha en enda kontaktpunkt med ansvar för alla miljöbedömningar kan öka tydligheten och effektiviteten både för exploatörer och administration, och ge vägledning genom förfarandet. Den ansvariga myndigheten spelar en central roll i samordningen och ser till att miljöbedömningarna fortlöper smidigt.

Medlemsstaterna kan välja olika tillvägagångssätt för att tillämpa respektive förfarande. Vissa har redan infört de samordnade och/eller gemensamma förfaranden som avses i artikel 2.3 i MKB-direktivet ([3]). Medlemsstaterna är skyldiga att säkerställa att artikel 2.3 införlivas och tillämpas, inklusive genom att göra vissa ändringar i sin nationella lagstiftning.

För en medlemsstat som väljer att tillämpa ett gemensamt förfarande vore det därför lämpligt att möjliggöra en samlad bedömning av ett visst projekts miljöpåverkan. För en medlemsstat som väljer att tillämpa ett samordnat förfarande vore det lämpligt att utse en myndighet att samordna de olika bedömningarna.

Den nationella lagstiftning som införlivar direktivet kan behöva ändras i varierande grad beroende på om medlemsstaten i fråga har infört miljökonsekvensbedömningar i befintliga tillståndsförfaranden för projekt, andra förfaranden, eller förfaranden som upprättats för att uppfylla målen i MKB-direktivet (artikel 2.2 i MKB-direktivet).

([1]) I artikel 2.3 i MKB-direktivet, i dess ändrade lydelse, står det följande:
"3. När det föreligger en skyldighet att göra en miljökonsekvensbedömning av ett projekt såväl enligt detta direktiv och som enligt rådets direktiv 92/43/EEG och/eller Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG ska medlemsstaterna se till att det i tillämpliga fall finns samordnade och/eller gemensamma förfaranden som uppfyller kraven i den tillämpliga unionslagstiftning som anges ovan.
För projekt där det föreligger en skyldighet att göra en miljökonsekvensbedömning av ett projekt såväl enligt detta direktiv som enligt annan unionslagstiftning än de direktiv som anges i första stycket får medlemsstaterna se till att det finns samordnade och/eller gemensamma förfaranden.
Enligt det samordnade förfarande som avses i första och andra styckena ska medlemsstaterna sträva efter att samordna de olika individuella bedömningar av ett visst projekts miljöpåverkan som krävs enligt tillämplig unionslagstiftning genom att utse en myndighet för detta syfte, utan att det påverkar bestämmelser som föreskriver något annat i annan tillämplig unionslagstiftning.
Enligt det gemensamma förfarande som avses i första och andra styckena ska medlemsstaterna sträva efter att göra en samlad bedömning av ett visst projekts miljöpåverkan, som krävs enligt tillämplig unionslagstiftning, utan att det påverkar bestämmelser som föreskriver något annat i annan tillämplig unionslagstiftning.
Kommissionen ska ge vägledning om inrättandet av samordnade eller gemensamma förfaranden för projekt som samtidigt är föremål för bedömning enligt såväl detta direktiv som direktiven 92/43/EEG, 2000/60/EG, 2009/147/EG och 2010/75/EU."

([2]) I artikel 2.3 fjärde stycket i MKB-direktivet, i dess ändrade lydelse, föreskrivs att det gemensamma förfarande som där avses ska tillämpas "utan att det påverkar bestämmelser som föreskriver något annat i annan tillämplig unionslagstiftning".

([3]) Till exempel infördes genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG (MKB-direktivet) följande möjlighet: "Medlemsstaterna får föreskriva ett enda förfarande för att uppfylla kraven i detta direktiv och kraven i rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar." (Artikel 2a).

Kommissionen har fått i uppdrag att bistå med vägledning i att upprätta samordnade och/eller gemensamma förfaranden för projekt för vilka det krävs samtidig bedömning enligt MKB-direktivet och direktiv 92/43/EEG (habitatdirektivet) ([1]), 2000/60/EG (ramdirektivet för vatten), 2009/147/EG (fågeldirektivet) ([2]) eller 2010/75/EU (direktivet om industriutsläpp). Kommissionen anser också att sådan vägledning är förenlig med målen i skäl 37 i direktiv 2014/52/EU ([3]), vilka bör beaktas av medlemsstaterna när de genomför MKB-direktivet i dess ändrade lydelse.

Medan effektivisering är obligatoriskt, ”i tillämpliga fall” när det gäller miljökonsekvensbedömning och ”lämplig bedömning” enligt habitatdirektivet ([4]), och/eller enligt fågeldirektivet, är det upp till var och en av medlemsstaterna att besluta om huruvida effektivisering ska tillämpas på MKB-direktivet och ramdirektivet för vatten eller direktivet om industriutsläpp.

3. **Planering av effektiviserade förfaranden**

Syftet med effektivisering är att skapa en flexibel, övergripande metod för bedömning som kan anpassas till varje enskilt projekt utan att äventyra miljömålen eller resultaten av de individuella bedömningarna. Effektiviseringsmetoden hjälper exploatören att ta hänsyn till vilka bedömningar som är tillämpliga, vilka myndigheter som bör delta och samrådsförfarandet. Detta bidrar till att undvika dubbla bedömningar och förseningar i genomförandet.

Oberoende av om ett gemensamt eller samordnat förfarande eller en kombination av båda används bör omfattningen av de miljöbedömningar som ska utföras fastställas på ett tidigt stadium. Det gör det möjligt att identifiera de miljöförhållanden som kan antas påverkas i hög grad av projektet. Ur effektivitetssynpunkt innebär planeringen av de effektiviserade samordnade och/eller gemensamma förfarandena att det skapas säkerhet och rättslig stabilitet. En sådan metod gör det lättare att utarbeta de miljörapporter och den information som krävs enligt olika direktiv.

Om det gemensamma förfarandet tillämpas, uppmanar kommissionen medlemsstaterna att välja att utarbeta en enda integrerad miljörapport som omfattar uppgifterna från alla de bedömningar som genomförts. För att säkerställa en systematisk bedömning och överensstämmelse med alla aktuella direktiv är det lämpligt att undersöka alla relevanta aspekter av ett projekt redan från början. Om det rör sig om ett samordnat förfarande bör en ansvarig myndighet hantera de olika utvärderingarna som ska utföras. En gemensam utvärdering, å andra sidan, innebär att bara en bedömning av miljöpåverkan görs.

3.1 *Miljökonsekvensbedömning och lämplig bedömning*

När det gäller projekt för vilka skyldigheten att utföra miljökonsekvensbedömningar följer av både MKB-direktivet och habitatdirektivet, särskilt artikel 6.3–6.4 i habitatdirektivet (lämplig bedömning), och/eller fågeldirektivet ska medlemsstaterna enligt MKB-direktivet se till att det finns samordnade och/eller gemensamma förfaranden som uppfyller kraven i dessa båda direktiv, när så är lämpligt.

Ordet *ska* i artikel 2.3 första stycket i MKB-direktivet, i dess ändrade lydelse, innebär att det finns en skyldighet att följa förfarandena. Däremot används i andra stycket i samma artikel verbet *får* i stället, vilket visar att det föreligger ett val. Orden *i tillämpliga fall* avser frågan om huruvida de två förfarandena faktiskt är relevanta i det aktuella fallet. Om det för det aktuella projektet krävs en bedömning enligt MKB-direktivet och habitatdirektivet ska alltså ett samordnat eller gemensamt förfarande genomföras såvida det inte är irrelevant för projektet i fråga. Det är upp till varje berörd medlemsstat att avgöra huruvida förfarandet är relevant.

([1]) Detta vägledande dokument uppmärksammar särskilt vikten av ”lämplig bedömning” av konsekvenserna för Natura 2000-områden, dvs. områden av gemenskapsintresse och särskilda bevarandeområden enligt habitatdirektivet och särskilda skyddsområden enligt fågeldirektivet, som föreskrivs i artikel 6.3 och 6.4 i habitatdirektivet. Tillämpning av artiklarna 12 och 16 i habitatdirektivet och artiklarna 5 och 9 i fågeldirektivet kan också leda till andra bedömningsförfaranden förutom den lämpliga bedömningen.

([2]) Enligt artikel 7 i habitatdirektivet är särskilda skyddsområden som klassificerats i enlighet med fågeldirektivet också underkastade bestämmelserna för lämplig bedömning i artikel 6 i habitatdirektivet.

([3]) ”(37) För att effektivisera bedömningen, minska de administrativa svårigheterna och öka den ekonomiska effektiviteten i de fall det föreligger en skyldighet att göra bedömningar av miljöproblem både enligt detta direktiv och direktiv 92/43/EEG och/eller direktiv 2009/147/EG, bör medlemsstaterna se till att det finns samordnade och/eller gemensamma förfaranden som uppfyller kraven i dessa direktiv, i tillämpliga fall och med hänsyn till deras specifika organisatoriska egenskaper. Om det föreligger en skyldighet att göra bedömningar av miljöproblem både enligt detta direktiv och enligt annan unionslagstiftning, såsom Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG, direktiv 2001/42/EG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU samt direktiv 2012/18/EU, bör medlemsstaterna kunna se till att det finns samordnade och/eller gemensamma förfaranden som uppfyller kraven i tillämplig unionslagstiftning. När samordnade eller gemensamma förfaranden inrättas bör medlemsstaterna utse en myndighet som ska ansvara för att fullgöra uppgifterna. Med hänsyn till institutionella strukturer får medlemsstaterna, om de anser det nödvändigt, utse mer än en myndighet.”

([4]) Artikel 2.3 första stycket i MKB-direktivet.

3.2 *Miljökonsekvensbedömning och annan EU-lagstiftning*

För vissa projekt följer skyldigheten att utföra miljökonsekvensbedömningar både av MKB-direktivet och av annan EU-lagstiftning än habitatdirektivet (t.ex. ramdirektivet för vatten eller direktivet om industriutsläpp). I sådana fall kan medlemsstaterna tillämpa det samordnade förfarandet, det gemensamma förfarandet, eller en kombination av båda. Det är inte obligatoriskt för en medlemsstat att effektivisera miljökonsekvensbedömningarna under dessa omständigheter.

Till exempel kan vissa av de projekt som finns förtecknade i MKB-direktivet påverka skyddade arter och livsmiljöer i Natura 2000-områden eller leda till förändringar i vattenförekomster. Projekt som omfattar anläggningar som anges både i MKB-direktivet och i direktivet om industriutsläpp omfattas av kraven i båda direktiven. För att göra datainsamlingen, de offentliga samråden och själva bedömningsprocessen effektivare bör det gemensamma förfarandet användas i bedömningsförfarandena.

4. **Effektivisering av miljöbedömningar: bästa praxis**

4.1 *Att utarbeta miljökonsekvensbedömningsrapporten*

Innehållet i MKB-rapporten kan variera från fall till fall, beroende på projektets specifika egenskaper och den miljöpåverkan det kan antas få. De uppgifter som exploatören anger i MKB-rapporten ska överensstämma med bilaga IV i MKB-direktivet ([1]). Information och resultat från andra bedömningar som krävs enligt EU-lagstiftning eller nationell lagstiftning kan, där så är lämpligt, beaktas i syfte att undvika dubbla bedömningar. Relevant lagstiftning omfattar bland annat ”lämplig bedömning” enligt habitatdirektivet, direktivet om industriutsläpp, och ramdirektivet för vatten.

Med tanke på skillnaderna i omfattning mellan miljökonsekvensbedömningen och den lämpliga bedömningen måste dock den information som rör den lämpliga bedömningen och alla slutsatser som är relevanta för denna vara lätt identifierbara i MKB-rapporten. Information som samlats in i samband med MKB-förfarandet kan inte ersätta uppgifter i den lämpliga bedömningen, eftersom inget av förfarandena är överordnat det andra.

Det finns inget obligatoriskt krav på att fastställa omfattningen och detaljnivån på den miljöinformation som ska lämnas i en MKB-rapport, (så kallad *avgränsning*). Den behöriga myndigheten ska dock, om exploatören begär det, avge ett yttrande om hur omfattande och detaljerad den information ska vara som exploatören ska lämna i MKB-rapporten. Särskild hänsyn ska tas till projektets specifika egenskaper, däribland dess lokalisering, tekniska kapacitet och den miljöpåverkan det antas medföra ([2]).

Avgränsning av bedömningens omfattning och detaljnivå kan vara användbart i fall där de gemensamma och samordnade förfaranden som krävs i de relevanta direktiven kan genomföras i olika kombinationer. Till exempel kan miljökonsekvensbedömningen och den lämpliga bedömningen utföras antingen som ett gemensamt eller ett samordnat förfarande. Bedömning enligt ramdirektivet för vatten och direktivet om industriutsläpp kan läggas till när så är lämpligt. Bedömningen enligt ramdirektivet för vatten och direktivet om industriutsläpp kan utföras tillsammans med miljökonsekvensbedömningen och den lämpliga bedömningen, eller samordnas med dem.

För att säkerställa miljöinformation av hög kvalitet är det lämpligt att införa avgränsning som ett obligatoriskt steg i effektiviserade bedömningar. Att införa rimliga tidsramar för avgränsning kan bidra till att effektivisera bedömningar. Avgränsning är också till nytta för exploatören eftersom det säkerställer öppenhet och rättssäkerhet. På så sätt kan en tidig samordningsfas som involverar de behöriga myndigheterna, allmänheten och exploatören innan miljökonsekvensbedömningen inleds förenkla den övergripande processen och identifiera eventuella problem redan från början.

När det samordnade förfarandet tillämpas möjliggör effektiviseringen för exploatören att samordna datainsamlingen och hanteringen av de förfaranden som krävs för de olika miljöbedömningarna. Detta bör helst ske genom en särskild samordnare eller utsedda behöriga organ. Det vore sedan möjligt att samordna utarbetandet av de enskilda rapporterna.

Det är lämpligt för de nationella myndigheterna att inrätta en nationell eller regional databas med information som anger miljöstatus innan ett projekt genomförs. Ett elektroniskt ansökningssystem eller en internetplattform för informationsutbyte kan till exempel förenkla och bidra till att centralisera de tillgängliga resurserna för insamling och spridning av uppgifter.

Om miljökonsekvensbedömningen och förfarandet för den lämpliga bedömningen hanteras genom det gemensamma förfarandet som kompletteras med ett samordnat förfarande för övriga tillämpliga bedömningar kan det gemensamma och det samordnade förfarandet kombineras. Beroende på resultatet av avgränsningen och på projektets natur kan den bästa lösningen vara att utarbeta en enda övergripande miljörapport.

([1]) Artikel 5 i MKB-direktivet i dess ändrade lydelse.
([2]) Artikel 5.2 i MKB-direktivet i dess ändrade lydelse.

VÄGLEDNING I ATT UTARBETA MILJÖKONSEKVENSBEDÖMNINGSRAPPORTEN

— Exploatörer bör, med utgångspunkt i de råd som de fått av ansvariga myndigheter, börja samla in uppgifter så snart som möjligt medan projektet är i förberedelsefasen.

— Avgränsning är en bra metod i alla förfaranden, vare sig de är gemensamma, samordnade eller kombinerade. Det gör det lättare att fastställa omfattningen av och innehållet i den sammantagna miljörapporten och säkerställa att de uppgifter som ska lämnas för de olika miljöbedömningarna stämmer överens.

— Om en medlemsstat väljer att tillämpa det gemensamma förfarandet bör miljörapporten helst utformas som ett samlat dokument med all den information och de slutsatser som behövs. Den bör behandla de särskilda egenskaperna hos varje miljöbedömning som ska utföras i anslutning till projektet.

— Om en medlemsstat väljer att tillämpa det samordnade förfarandet får exploatören utarbeta fler än en miljörapport. Dessa rapporter kan sedan konsolideras i ett samlat dokument. En annan möjlighet är att samordna innehållet i rapporterna.

4.2 *Samråd och allmänhetens deltagande*

Allmänhetens deltagande är ett viktigt led i MKB-förfarandet och i linje med EU:s internationella åtaganden enligt Århuskonventionen ([1]). MKB-direktivet föreskriver bindande krav på allmänhetens deltagande ([2]). Tidsramen för samråd med den berörda allmänheten om MKB-rapporten måste vara minst 30 dagar ([3]). Allmänhetens deltagande i miljöbedömningar gör att samråd på ett effektivt sätt kan ske på olika nivåer beroende på den aktuella bedömningens särskilda egenskaper Det är god praxis att informera och involvera allmänheten från miljöbedömningsförfarandets början, dvs. i avgränsningsfasen. Detta gäller även för bedömningsförfarandena enligt habitatdirektivet.

Om det rör sig om ett gemensamt förfarande, måste den samlade miljörapporten göras tillgänglig för allmänheten inom rimlig tid. Allmänheten måste ges möjlighet att på ett effektivt sätt delta i beslutsprocessen på miljöområdet ([4]).

Om det rör sig om ett samordnat miljöförfarande kan den myndighet som utsetts till ansvarig för samordning se till att allmänheten har tillgång till information och kan delta så som anges i artikel 6.3 och 6.4 i MKB-direktivet, och på andra ställen i EU:s lagstiftning som föreskriver offentligt samråd och allmänhetens deltagande, parallellt med den information som utarbetats enligt MKB-direktivet.

VÄGLEDNING OM SAMRÅD OCH ALLMÄNHETENS DELTAGANDE

— Bestämmelser för planering av allmänhetens deltagande och offentliga samråd bör finnas vid de olika stegen i de effektiviserade miljöförfarandena. Det är lämpligt att involvera allmänheten på ett tidigt stadium, i avgränsningsfasen.

— Om de bedömningar som ska genomföras kräver flera offentliga samråd bör dessa hållas inom ramen för ett samlat integrerat samrådsförfarande eller genom samordnade förfaranden.

— Rimliga maxtidsgränser för att informera allmänheten och genomföra offentliga samråd underlättar förfarandet och gör det effektivare för såväl de ansvariga myndigheterna som exploatörerna.

4.3 *Beslutsfattande*

Till skillnad från i MKB-direktivet, fastslås i artikel 6.3 i habitatdirektivet att resultaten från den ”lämpliga bedömningen” är obligatoriska för att kunna ge tillstånd för ett projekt. Det betyder att de ansvariga myndigheterna inte kan godkänna ett projekt om det inte genom den ”lämpliga bedömningen” konstaterats att det berörda Natura 2000-området inte kommer att ta skada av projektet.

Om det för ett projekt krävs en samtidig tillämpning av miljökonsekvensbedömningen och den lämpliga bedömningen ska det gemensamma eller samordnade förfarandet tillämpas. Erfarenheten visar att ett gemensamt förfarande som omfattar både miljökonsekvensbedömningen och den lämpliga bedömningen leder till högre kvalitet på bedömningen

([1]) Detta är ett krav enligt Uneces konvention om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor (Århuskonventionen), som EU och dess medlemsstater är part i.
([2]) Även ramdirektivet för vatten och direktivet om industriutsläpp innefattar bestämmelser avseende allmänhetens deltagande. Medlemsstaterna måste säkerställa att dessa bestämmelser följs i relevanta fall.
([3]) Artikel 6.7 i MKB-direktivet i dess ändrade lydelse.
([4]) Artikel 6 i MKB-direktivet i dess ändrade lydelse.

och det är det sätt som rekommenderas för de båda bedömningarna. Därför bör ett beslut om att bevilja eller avslå tillstånd för ett projekt som bedömts enligt både MKB-direktivet och artikel 6.3 i habitatdirektivet helst åtföljas av information från den lämpliga bedömningen; beslutet måste också vara i linje med resultaten från denna (eller med de krav som anges i artikel 6.4 i habitatdirektivet och som gäller i särskilda omständigheter ([1])).

I de fall där beslutet om miljökonsekvensbedömning föreskriver åtgärder för att undvika, förebygga eller minska och om möjligt motverka betydande negativ inverkan på miljön, och fastställer förfaranden för övervakning av sådana effekter, rekommenderas att man inom ramen för de effektiviserade miljöbedömningarna inkluderar information om alternativa lösningar, skadebegränsande åtgärder och, i förekommande fall, möjliga kompensationsåtgärder avseende Natura 2000-områden.

VÄGLEDNING FÖR BESLUTSFATTANDE

— Det gemensamma förfarandet för miljökonsekvensbedömning och lämplig bedömning säkerställer bättre kvalitet, eftersom det också omfattas av offentliga samråd. När beslut fattas om att bevilja eller avslå ett projekt rekommenderas därför att beslutet kompletteras med information om den ”lämpliga bedömningen” och är i linje med dess resultat.

— Ett beslut som utfärdas efter de effektiviserade miljöbedömningarna kan också innehålla information om alternativa lösningar, skadebegränsande åtgärder och, i förekommande fall, möjliga kompensationsåtgärder avseende Natura 2000-områden inom ramen för den lämpliga bedömningen eller den sammantagna MKB-rapporten.

([1]) Även om det genom den ”lämpliga bedömningen” konstaterats att negativ inverkan inte kan uteslutas kan, enligt artikel 6.4 i habitatdirektivet, tillstånd ändå beviljas under förutsättning att vissa specifika strikta villkor uppfylls (alternativa lösningar saknas, det finns tvingande orsaker som har ett allt överskuggande allmänintresse, det finns möjliga åtgärder för kompensation av skador som kommer att säkerställa att Natura 2000 förblir sammanhängande). Kommissionen måste i sådana fall informeras och under vissa särskilda omständigheter avge ett yttrande.

Beslut om att inte göra invändningar mot en anmäld koncentration

(Ärende M.8106 – Jones Lang Lasalle/Integral UK Holding)

(Text av betydelse för EES)

(2016/C 273/02)

Kommissionen beslutade den 19 juli 2016 att inte göra invändningar mot den anmälda koncentrationen ovan och att förklara den förenlig med den inre marknaden. Beslutet grundar sig på artikel 6.1 b i rådets förordning (EG) nr 139/2004 ([1]). Beslutet i sin helhet finns bara på engelska och kommer att offentliggöras efter det att eventuella affärshemligheter har tagits bort. Det kommer att finnas

— under rubriken koncentrationer på kommissionens webbplats för konkurrens (http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/). Denna webbplats gör det möjligt att hitta enskilda beslut i koncentrationsärenden, uppgifter om företag, ärendenummer, datum och sektorer,

— i elektronisk form på webbplatsen EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu/sv/index.htm) under Celexnummer 32016M8106. EUR-Lex ger tillgång till unionslagstiftningen via internet.

([1]) EUT L 24, 29.1.2004, s. 1.

Beslut om att inte göra invändningar mot en anmäld koncentration

(Ärende M.7986 – Sysco/Brakes)

(Text av betydelse för EES)

(2016/C 273/03)

Kommissionen beslutade den 9 juni 2016 att inte göra invändningar mot den anmälda koncentrationen ovan och att förklara den förenlig med den inre marknaden. Beslutet grundar sig på artikel 6.1 b i rådets förordning (EG) nr 139/2004 ([1]). Beslutet i sin helhet finns bara på engelska och kommer att offentliggöras efter det att eventuella affärshemligheter har tagits bort. Det kommer att finnas

— under rubriken koncentrationer på kommissionens webbplats för konkurrens (http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/). Denna webbplats gör det möjligt att hitta enskilda beslut i koncentrationsärenden, uppgifter om företag, ärendenummer, datum och sektorer,

— i elektronisk form på webbplatsen EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu/sv/index.htm) under dokumentnummer 32016M7986. EUR-Lex ger tillgång till unionslagstiftningen via internet.

([1]) EUT L 24, 29.1.2004, s. 1.

IV

(Upplysningar)

UPPLYSNINGAR FRÅN EUROPEISKA UNIONENS INSTITUTIONER, BYRÅER OCH ORGAN

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Eurons växelkurs [1]

26 juli 2016

(2016/C 273/04)

1 euro =

	Valuta	Kurs		Valuta	Kurs
USD	US-dollar	1,0997	CAD	kanadensisk dollar	1,4553
JPY	japansk yen	114,67	HKD	Hongkongdollar	8,5301
DKK	dansk krona	7,4393	NZD	nyzeeländsk dollar	1,5561
GBP	pund sterling	0,83710	SGD	singaporiansk dollar	1,4925
SEK	svensk krona	9,5124	KRW	sydkoreansk won	1 249,22
CHF	schweizisk franc	1,0870	ZAR	sydafrikansk rand	15,8672
ISK	isländsk krona		CNY	kinesisk yuan renminbi	7,3357
NOK	norsk krona	9,4370	HRK	kroatisk kuna	7,4855
BGN	bulgarisk lev	1,9558	IDR	indonesisk rupiah	14 488,80
CZK	tjeckisk koruna	27,021	MYR	malaysisk ringgit	4,4693
HUF	ungersk forint	313,16	PHP	filippinsk peso	51,855
PLN	polsk zloty	4,3629	RUB	rysk rubel	72,8920
RON	rumänsk leu	4,4657	THB	thailändsk baht	38,494
TRY	turkisk lira	3,3508	BRL	brasiliansk real	3,6080
AUD	australisk dollar	1,4599	MXN	mexikansk peso	20,6734
			INR	indisk rupie	74,0420

[1] *Källa:* Referensväxelkurs offentliggjord av Europeiska centralbanken.

Förklarande anmärkningar till Europeiska unionens kombinerade nomenklatur

(2016/C 273/05)

I enlighet med artikel 9.1 a andra strecksatsen i rådets förordning (EEG) nr 2658/87 [1] ändras härmed de förklarande anmärkningarna till Europeiska unionens kombinerade nomenklatur [2] på följande sätt:

På sidan 381

9503 00 Trehjuliga leksakscyklar, sparkcyklar, trampbilar och liknande leksaksfordon med hjul; dockvagnar; dockor; andra leksaker; skalenliga modeller och liknande modeller för förströelse, mekaniska eller icke mekaniska; pussel av alla slag

Följande punkt ska läggas till i andra stycket:

”d) Kombinationer som består av en nyckelring och en leksak, som är sammansatta (t.ex. med en kedja eller vridbar karbinhake) på ett sätt som underlättar hantering av de nycklar som finns på nyckelringen, och som på grund av sin storlek/karaktär och utformning främst är avsedda för förvaring av nycklar och normalt bärs i fickan eller handväskan (utgör generellt en beståndsdel av nyckelringen).”

[1] Rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, 7.9.1987, s. 1).
[2] EUT C 76, 4.3.2015, s. 1.

Förklarande anmärkningar till Europeiska unionens kombinerade nomenklatur

(2016/C 273/06)

I enlighet med artikel 9.1 a andra strecksatsen i rådets förordning (EEG) nr 2658/87 [1] ändras härmed de förklarande anmärkningarna till Europeiska unionens kombinerade nomenklatur [2] på följande sätt:

På sidan 367

ska följande text läggas till:

”**8714 99 90 Andra; delar**

Detta undernummer omfattar bl.a. barnstolar avsedda för transport av barn på ’vuxencyklar’. De kan monteras på antingen pakethållaren, ramen eller styret. Dessa stolar är lämpliga att användas huvudsakligen med cyklar och betraktas därför som ett tillbehör till en cykel.”

[1] Rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, 7.9.1987, s. 1).
[2] EUT C 76, 4.3.2015, s. 1.

ISSN 1977-1061 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2504 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV